

Program życia apostolskiego

**Stowarzyszenie
Salezjanów Współpracowników – Salezjanek Współpracownic**

STATUT

Przedmowa

Różne są drogi **proponowane** chrześcijanom aby żyć wiarą swojego Chrztu. Niektórzy pod natchnieniem Ducha Świętego, pociągnięci przez osobę Księdza Bosko, realizują ideał „pracy z nim” żyją w **warunkach świeckich** tym samym charyzmatem Zgromadzenia salezjańskiego.

Od samego początku ksiądz Bosko myślał o organizowaniu świeckich w swoim dziele: zaprosił świeckich, mężczyzn i kobiety, oraz członków kleru diecezjalnego do „współpracy” w swojej misji zbawienia młodzieży, przede wszystkim ubogiej i opuszczonej. W 1876 r. wyraźnie zdefiniował ich program życia w „Regulaminach współpracowników salezjańskich” przez niego napisany, a następnie przez Kościół zatwierdzony. Dzisiaj Salezjanie Współpracownicy i Salezjanki Współpracownice są obecni i pracują w wymiarze światowym.

Obecny tekst przedstawia **ich** program życia **apostolskiego**. **Proponuje** autentyczną drogę **uświęcenia, zgodnie** z potrzebami Kościoła i dzisiejszego świata. Aby go realizować Salezjanie Współpracownicy **Salezjanki Współpracownice** z ufnością zawierają się Bogu Ojcu, który ich powołał.

Rozdział I.

Salezjanin Współpracownik i Salezjanka Współpracownica w Kościele i w świecie

Art. 1. Założyciel: człowiek posłany przez Boga

Dla zbawienia młodzieży, „tej najbardziej delikatnej i drogiej części ludzkiej społeczności”, Duch Święty, przy matczynym udziale Maryi, powołał świętego Jana Bosko, który założył Towarzystwo świętego Franciszka Salezego (1859), wraz ze świętą Marią Dominiką Mazzarello założył Instytut Córek Maryi Wspomożycielki (1872) i rozciągnął apostolską siłę charyzmatu salezjańskiego przez oficjalne ustanowienie „Pobożnego Związku współpracowników salezjańskich”, jako trzecią gałąź Rodziny (1876), złączonej z Towarzystwem Świętego Franciszka Salezego, nazywanego również Towarzystwem Salezjańskim Świętego Jana Bosko lub Zgromadzeniem Salezjańskim.

Duch Święty uformował w świętym Janie Bosko serce ojca i nauczyciela, zdolne do całkowitego poświęcenia się i dał mu metodę wychowawczą przenikniętą miłością Dobrego Pasterza.

Art. 2. Salezjanie Współpracownicy: specyficzne powołanie w Kościele

§ 1. Zaangażować się jako Salezjanie Współpracownicy oznacza odpowiedzieć na powołanie salezjańskie, **przyjmując** specyficzny sposób życia Ewangelią i uczestniczyć w posłannictwie Kościoła. Jest to dar i wolny wybór, który nadaje kierunek całemu życiu.

§2. Chrześcijanie katolicy jakichkolwiek uwarunkowań kulturowych i społecznych mogą podjąć tę drogę. Czują się oni wezwani do szczególnego rodzaju życia wiarą przeżywaną w codzienności. Charakteryzuje się ono dwoma postawami:

- a) przyjmować Boga jako Ojca i Miłość, która zbawia; spotykać w Jezusie Chrystusie Jednorodzonego Syna, doskonałego apostoła Ojca; żyć w wewnętrznej jedności z Duchem Świętym ożywiającym Lud Boży w świecie;

- b) czuć się powołanymi i posłanymi do konkretnej misji; przyczyniać się do zbawienia młodzieży, włączając się w to samo posłannictwo młodzieżowe i ludowe księdza Bosko.

Art. 3. Salezjanie Współpracownicy: salezjanie w świecie

Salezjanie Współpracownicy żyją swoją wiarą we własnej rzeczywistości świeckiej. Biorąc natchnienie z apostołskiego programu księdza Bosko odczuwają żywą jedność z innymi członkami Rodziny salezjańskiej. Po bratersku i w zjednoczeniu angażują się w to samo posłannictwo młodzieżowe i ludowe. W sposób odpowiedni do swoich warunków i konkretnych możliwości, pracują dla dobra Kościoła i społeczeństwa.

Art. 4. Jedno powołanie: dwa sposoby jego przeżywania

§1. W pojęciu Księdza Bosko Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników miało być otwarte tak dla osób świeckich, jak i dla kleru diecezjalnego.

§2. Salezjanie Współpracownicy świeccy realizują swoje zadanie i żyją duchem salezjańskim w codziennych sytuacjach swego życia i pracy, z wrażliwością i w sposób właściwy dla świeckich upowszechniają jego wartości we własnym środowisku.

§3. Salezjanin Współpracownik biskup, kapłan lub diakon diecezjalny realizuje swoją posługę czerpiąc natchnienie z księdza Bosko, który jest niezwykłym wzorem życia kapłańskiego. W pracy duszpasterskiej na uprzywilejowanym miejscu stawia młodzież i warstwy ludowe.

Art. 5. Stowarzyszenie w Rodzinie salezjańskiej

Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników jest jedną z grup Rodziny Salezjańskiej. Wspólnie z Towarzystwem Świętego Franciszka Salezego, Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki i innymi urzędowo uznanymi grupami, jest nosicielem wspólnego powołania salezjańskiego, i jest współodpowiedzialne za żywotność programu księdza Bosko w Kościele i w świecie.

Stowarzyszenie wnosi do Rodziny salezjańskiej specyficzne wartości swego stanu świeckiego, szanując tożsamość i autonomię właściwą każdej grupie. Żyje w szczególnej relacji jedności z Towarzystwem św. Franciszka Salezego, które z woli Założyciela, ma w Rodzinie szczególną rolę odpowiedzialności.

Art. 6. Stowarzyszenie w Kościele

§1. W Kościele, Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników jest zatwierdzone przez Stolicę Apostolską jako Stowarzyszenie publiczne wiernych i uczestniczące w duchowym dziedzictwie Towarzystwa św. Franciszka Salezego.

Członkowie czynnie współpracują w jego posłannictwie w imieniu Kościoła, podporządkowani władzy Przełożonego Generalnego, jako następcy księdza Bosko, w duchu wierności Pasterzom współpracując z innymi grupami kościelnymi.

§2. Salezjanie Współpracownicy okazują synowskie przywiązanie do Papieża.

§3. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników posiada kościelną i publiczną osobowość prawną. Ma swoją siedzibę główną w Rzymie.

Rozdział II

Zaangażowanie apostolskie Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 7. Świadczenie Błogosławieństw

Osobisty styl życia Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy, jest nacechowany duchem Błogosławieństw, który ich angażuje w ewangelizację kultury i życia społecznego.

Dlatego żyją świadectwem :

- prymatu ducha, wiarą w owocność cierpienia i nie-przemocy, jako zaczynu pokoju i przebaczenia;
- wolności w posłuszeństwie Bożemu planowi, doceniając wartości i autonomię właściwych dla rzeczywistości świeckich, oraz ustawia je zawsze w takim kierunku, by służyły ludziom;
- ubóstwa ewangelicznego, zarządzając dobrami, **jakie zostają im powierzone** według kryteriów umiarkowania i dzielenia się, w duchu dobra wspólnego;
- seksualności według ewangelicznej wizji czystości, integralnej, radosnej, skoncentrowanej na miłości, nacechowanej delikatnością w życiu małżeńskim lub w celibacie;

Art. 8. Zaangażowanie apostolskie

§1. Salezjanie Współpracownicy realizują swój apostołat na pierwszym miejscu przez wypełnianie codziennych obowiązków. Naśladują Jezusa Chrystusa, Człowieka doskonałego, posłanego przez Ojca, aby służyć ludziom na świecie. Dlatego w zwykłych warunkach życia, zobowiązują się realizować ewangeliczny ideał miłości Boga i bliźniego.

§2. Pobudzeni duchem salezjańskim zwracają wszędzie szczególną uwagę na młodzież, zwłaszcza tę najbardziej zagrożoną lub ofiary jakiegokolwiek formy zepchnięcia na margines, wykorzystania i przemocy, na tych, którzy wchodzi w świat pracy i tych, którzy okazują znamiona specyficznego powołania.

§3. Popierają i stają w obronie wartości rodziny jako podstawowej komórki społeczeństwa i Kościoła, oraz angażują się aby budować ją jako „Kościół domowy”. Współpracownicy małżonkowie żyją w małżeństwie swoim posłannictwem małżonków i rodziców: „współpracownicy miłości Boga Stworzyciela”, „pierwsi i najważniejsi wychowawcy dzieci” w duchu pedagogii dobroci właściwej Systemowi Prewencyjnemu.

§4. **Wprowadzają w życie** Naukę Społeczną Kościoła i są uważni na środki społecznego przekazu, troszcząc się o poprawne korzystanie z nich w wychowaniu.

§5. Wspierają misyjną działalność Kościoła i sprzyjają wychowaniu do szerokiego spojrzenia na świat, jako otwarcie na dialog między kulturami.

Art. 9 Zadanie wychowania chrześcijańskiego

§1. Salezjanie Współpracownicy okazują wszędzie troskę o wychowanie i ewangelizację, tak jak to czynił ksiądz Bosko, aby formować „uczciwych obywateli i dobrych chrześcijan, którzy kiedyś będą szczęśliwymi mieszkańcami nieba”, w przekonaniu, że ciągle pozostają na drodze do coraz większej dojrzałości ludzkiej i chrześcijańskiej.

§2. Podzielają z młodzieżą wrażliwość na autentyczne wartości **prawdy, wolności, sprawiedliwości, poczucia dobra wspólnego i służby.**

§3. Wychowują młodzież do spotkania – w wierze i Sakramentach – **Chrystusa zmartwychwstałego**, aby odnalazła w Nim sens życia i wzrastała jako nowi mężczyźni i kobiety.

§4. Angażują się w pomoc młodym w doskonaleniu programów życia, które byłyby zdolne pobudzić ich do dawania świadectwa swojej obecności chrześcijańskiej i salezjańskiej w Kościele i w Społeczeństwie.

Art. 10. Pedagogia dobroci

Salezjanie Współpracownicy w swoim zaangażowaniu wychowawczym:

§1. stosują „System Prewencyjny” księdza Bosko, który „opiera się na rozumie, religii i dobroci”, starają się poprzez stały dialog przekonywać a nie zmuszać, uprzedzać raczej niż karać.

§2. stwarzają rodzinne środowisko, w którym animująca obecność, osobiste towarzyszenie i doświadczenie grupy, pomagają rozpoznać obecność Boga.

§3. wspierają dobro i wychowują do miłości dla życia, do odpowiedzialności, do solidarności, do dzielenia się i komunii.

§4. odwołują się do bogactw wewnętrznych osoby i wierzą w niewidzialne działanie łaski. Patrzą na każdego młodego człowieka z realistycznym optymizmem, przekonani o wartości wychowawczej doświadczenia wiary. Ich relacja z młodymi inspirowana jest dojrzałą i otwartą miłością.

Art. 11. Charakterystyczne formy działalności

Salezjanie Współpracownicy są otwarci na różnorakie formy apostołatu. Wśród nich na pierwszym miejscu stawiają **oprócz własnej pracy i własnego zawodu:**

- katechezę i formację chrześcijańską
- animację grup oraz ruchów młodzieżowych i rodzinnych
- współpracę w ośrodkach wychowawczych i szkolnych
- służbę społeczną wśród ubogich
- zaangażowanie na polu środków społecznego przekazu
- współpracę w duszpasterstwie powołaniowym
- pracę misyjną
- współpraca w dialogu ekumenicznym i między religijnym
- zaangażowanie charytatywne w służbie społeczno-politycznej
- rozwój Stowarzyszenia.

Art. 12. Metody i struktury działania

§1. Salezjanie Współpracownicy wspierają swój apostołat modlitwą, włączaniem innych osób i środkami materialnymi.

§2. Znaczna część działalności Salezjanów Współpracowników rozwija się **w duchu współpracy** w strukturach, w których jako osoba świecka ma większe możliwości znaczącego zaangażowania się: cywilnych, kulturalnych, społeczno-ekonomicznych, politycznych, kościelnych, salezjańskich.

§3. Ponadto, Salezjanie Współpracownicy mogą realizować swoje zaangażowanie apostołskie w dziełach autonomicznie prowadzonych przez Stowarzyszenie i poprzez inicjatywy odpowiadające potrzebom danego terytorium.

Rozdział III

Salezjanin Współpracownik i Salezjanka Współpracownica w komunii i we współpracy

Art. 13. Bracia i siostry w księdzu Bosko

Wspólne powołanie i przynależność do tego samego Stowarzyszenia czynią Salezjanów Współpracowników duchowymi braćmi i siostrami. „Zjednoczeni jednym sercem i jedną duszą” żyją w braterskim zjednoczeniu przez więzy charakterystyczne duchowi księdza Bosko.

Z radością uczestniczą w „życiu rodzinnym” Stowarzyszenia, aby się poznać, dzielić się doświadczeniami, wspólnie wzrastać i opracowywać programy apostołskie.

Art. 14. Współodpowiedzialni w posłannictwie

§1. Salezjanin Współpracownik czuje się odpowiedzialny za wspólne posłannictwo i realizuje je zgodnie ze swoimi kompetencjami i możliwościami. Każdy uczestniczy z duchem inicjatywy w spotkaniach opracowujących programy, w realizacji i weryfikacji różnych przedsięwzięć, w wyborze odpowiedzialnych, a jeśli zostaje powołany do pełnienia odpowiedzialnej funkcji, wypełnia ją **wiernie i w duchu służby**.

§2. Odpowiedzialnie i z poczuciem przynależności, każdy Salezjanin Współpracownik wspiera autonomię ekonomiczną Stowarzyszenia, aby mogło ono rozwijać swoje posłannictwo.

Art. 15. Uczestnictwo w życiu Rodziny Salezjańskiej

Salezjanie Współpracownicy podtrzymują komunię braterską i współpracują z innymi grupami i członkami Rodziny Salezjańskiej poprzez wzajemne poznawanie się i informację, wzajemną pomoc duchową i formacyjną oraz poprzez włączanie się we wspólne działania apostołskie.

Za pomocą Konsult Rodziny Salezjańskiej na różnych szczeblach i innych organów, popierają wspólne poszukiwanie inicjatyw, aby posłannictwo salezjańskie mogło ofiarować Kościołowi i społeczeństwu bogatszą służbę.

Art. 16. Posługa Przełożonego Generalnego

§1. Przełożony Generalny Towarzystwa św. Franciszka Salezego jest następcą księdza Bosko. Z wyraźnej woli Założyciela jest Przełożonym Stowarzyszenia i spełnia w nim funkcję najwyższego Moderadora. Zapewnia mu wierność Programowi Założyciela i sprzyja jego rozwojowi.

§2. W swojej posłudze, wypełnianej również poprzez Wikariusza lub innego swojego reprezentanta, posługuje się zwyczajnie **Radą Światową**, przede wszystkim w animacji całego Stowarzyszenia i w koordynowaniu inicjatyw formacyjnych i apostołskich.

§3. Członkowie Stowarzyszenia względem Przełożonego Generalnego żywią szczerze uczucia i są wierni jego wskazaniom.

Art. 17. Szczególne związki z Towarzystwem św. Franciszka Salezego i z Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki

Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników posiada z Towarzystwem św. Franciszka Salezego „więź jedności stałej i pewnej”, i szczególne związki charyzmatyczne z Instytutem Córek Maryi Wspomożycielki.

Każda wspólnota salezjańska (SDB i FMA), inspektorialna i lokalna, poczuwa się do zadania wyrażonego przez księdza Bosko, „wspierania i przyczyniania się do wzrostu” Stowarzyszenia, dawania wkładu w formację jego członków, oraz do ukazywania i promowania ich Programu życia **apostołskiego**.

Art. 18. Związki z innymi grupami Rodziny salezjańskiej

Salezjanie Współpracownicy odczuwają bliskość z wszystkimi grupami przynależącymi do Rodziny salezjańskiej i podejmują wszelką formę współpracy, w szczególności sposób z grupami lokalnymi, z poszanowaniem tożsamości i autonomii każdej.

Rozdział IV

Duch salezjański Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 19. Cenne dziedzictwo

Prowadzony przez Ducha Świętego, ksiądz Bosko żył i przekazał członkom swojej Rodziny oryginalny styl życia i działania zwany duchem salezjańskim.

Duch salezjański jest specyficznym doświadczeniem ewangelicznym, **które ma swoje źródło w samym sercu Chrystusa**. On w Kościele i w świecie ożywia obecność i działanie tych, którzy nim **żyją**. **Wzmacnia** się w apostołskim zaangażowaniu i w modlitwie, charakteryzuje całe życie czyniąc je świadectwem miłości.

Domaga się wymagającej „metodologii ascetycznej” ozdobionej uśmiechem radosnego oblicza, która spełnia polecenie księdza Bosko: „praca i umiarkowanie”.

Art. 20. Doświadczenia zaangażowanej wiary

§1. Salezjanin Współpracownik przyjmuje tego ducha jako dar Boga dla Kościoła i pozwala mu owocować zgodnie z własnym stanem świeckim lub duchownym. Uczestniczy on w doświadczeniu duchowym księdza Bosko, przeżywanym ze szczególną gorliwością przez pierwszych współpracowników wśród chłopców oratorium na Valdocco i stara się żyć w naśladowaniu Chrystusa.

§2. W Maryi Dziewicy Niepokalanej i Wspomożycielce odkrywa najgłębszy aspekt swego powołania: być prawdziwym „współpracownikiem Boga” w realizacji Jego planu zbawienia. Zwraca się do Maryi, Wspomożycielki i Matki Dobrego Pasterza i prosi Ją o potrzebne siły w konkretnym zaangażowaniu się w zbawienie młodzieży.

§3. Rozwija „praktyczne” doświadczenie komunii kościelnej.

Art. 21. Centralny charakter miłości apostołskiej

§1. Sercem ducha salezjańskiego jest miłość apostołska i duszpasterska. Ona uobecnia wśród młodzieży miłosierdzie Ojca, zbawczą miłość Chrystusa i moc Ducha Świętego. Ksiądz Bosko wyraził ją w haśle: „Da mihi animas, cetera tolle”. Zawarł ją w nazwie „Salezjanie”, wybierając jako patrona świętego Franciszka Salezego, który jest wzorem chrześcijańskiego humanizmu, apostołskiego poświęcenia i dobroci.

§2. Ta miłość jest dla Salezjanów Współpracowników darem Boga, która ich jednoczy z Nim i z młodzieżą. Jest ona inspirowana macierzyńską troską Maryi, która wspiera ich w codziennym świadectwie.

Art. 22. Obecność salezjańska w świecie

§1. Salezjanie Współpracownicy czują się „głęboko solidarni” ze światem, w którym żyją i w którym są wezwani, aby być światłem i zaczynem. Wierzą w wewnętrzne bogactwo osoby. Podzielają wartości własnej kultury i angażują się, aby była ona kierowana wartościami chrześcijańskiego humanizmu.

Popierają to co nowe z chrześcijańskim zmysłem krytycznym. Włączają w swoje życie „wszystko to, co jest dobre”, słuchając przede wszystkim młodzieży.

§2. Wobec wielorakich wyzwań i trudności w jakich muszą pracować, przyjmują postawę twórczą. Angażują się w budowanie i w szerzenie w społeczeństwie chrześcijańskiej kultury solidarności i otwartości.

Art. 23. Styl działania

Salezjanie Współpracownicy uświęcają swoją egzystencję w pracy i w codzienności. Żyją jako „dobrzy chrześcijanie i uczciwi obywatele”. Są dyspozycyjni, altruistyczni, wielkoduszni i wierzą w wartość bezinteresowności.

Art. 24. Styl relacji

Salezjanie Współpracownicy w swoich relacjach praktykują *dobroć (amorevolezza)* jakiej pragnął ksiądz Bosko. Są otwarci, serdeczni i radosni, gotowi do uczynienia pierwszego kroku i do przyjmowania zawsze innych z dobrocią, szacunkiem i cierpliwością. Starają się wzbudzać relacje zaufania i przyjaźni, aby w prostocie i życzliwości stworzyć wokół siebie klimat rodzinny. Są ludźmi pokoju i w dialogu poszukują wyjaśnienia i zgody.

Art. 25. Styl modlitwy

§1. Salezjanie Współpracownicy są przekonani, że bez zjednoczenia z Jezusem Chrystusem nic nie mogą zrobić. Wzywają Ducha Świętego, aby ich oświecał i udzielał siły na każdy dzień. Ich modlitwa jest prosta i ufna, radosna i twórcza, przeniknięta gorliwością apostołską, osadzona w życiu i w nim się przedłuża.

Dla ożywienia życia modlitwy Salezjanie Współpracownicy czerpią ze źródeł duchowych ofiarowanych przez Kościół, przez Stowarzyszenie i przez Rodzinę salezjańską. Czynnici uczestniczą w liturgii, dowartościowują formy pobożności ludowej, które mogą ubogacić ich życie duchowe.

§2. Umacniają swoją wiarę w życiu sakramentalnym. Eucharystia karmi ich miłością apostołską. W Sakramencie Pojednania spotykają miłosierdzie Ojca, który wszczepia w ich życie siłę i stałość nawracania oraz pozwala im wzrastać w zdolności przebaczenia.

§3. Tak samo wzmacniają swoje życie duchowe i apostołskie poprzez spotkania poświęcone duchowości, zaprogramowane przez Stowarzyszenie.

Art. 26. W jedności z Maryją i naszymi Świętymi

§1. Salezjanie Współpracownicy, tak jak ksiądz Bosko, żywią synowską miłość do Maryi Wspomożycielki, Matki Kościoła i ludzkości. **Ona** współpracowała w zbawczej misji Zbawiciela i kontynuuje tę misję również dzisiaj jako Matka i Wspomożycielka Ludu Bożego. **Jest** szczególną przewodniczką Rodziny salezjańskiej. Ksiądz Bosko zawierzył Jej Współpracowników, aby od Niej otrzymywali opiekę i natchnienie w posłannictwie.

§2. Ze szczególnym uczuciem zwracają się do świętego Józefa, Patrona Kościoła powszechnego. Z ufnością proszą o wstawiennictwo św. Jana Bosko, „ojca i nauczyciela” młodzieży i całej Rodziny salezjańskiej.

§3. Spośród wzorów życia apostołskiego, czczą przede wszystkim św. Franciszka Salezego, św. Marię Dominikę Mazzarello, błogosławioną Alexandrinę **Marię** da Costa, Matusię Małgorzatę, i innych świętych, błogosławionych i sług Bożych Rodziny Salezjańskiej.

Rozdział V

Przynależność i formacja Salezjanina Współpracownika i Salezjanki Współpracownicy

Art. 27. Wstąpienie do Stowarzyszenia

§1. Zobowiązanie się do zostania Salezjanami Współpracownikami wymaga wyboru wolnego, stopniowego, umotywowanego, dojrzewającego pod działaniem Ducha Świętego i któremu towarzyszą osoby odpowiedzialne. Aspirant, który pragnie wstąpić w szeregi Stowarzyszenia, przyjmuje odpowiedni program przygotowania.

§2. Z chwilą, kiedy aspirant doszedł do wystarczającej dojrzałości w **charyzmie salezjańskim**, potwierdzonej przez odpowiedzialnych z Centrum, przedstawia swoją prośbę o dopuszczenie. Wymaga się jednak, aby osiągnął odpowiedni wiek.

§3. Przynależność do Stowarzyszenia rozpoczyna się **osobistym Przyrzeczeniem**, poprzez **które** wyraża swoją wolę życia zobowiązaniami wpływającymi z Chrztu św., zgodnie z powyższym Programem Życia Apostolskiego.

Art. 28. Wartość przynależności

§1. Salezjanie Współpracownicy są świadomi, że przynależność do Stowarzyszenia stanowi uprzywilejowane doświadczenie wiary i komunii kościelnej. Ponadto, jest żywotnym elementem wspierającym własne powołanie **apostolskie**.

§2. Uznają, że ta przynależność domaga się konkretnych znaków obecności i czynnego uczestnictwa w życiu Stowarzyszenia.

Art. 29. Odpowiedzialność i inicjatywy na polu formacji

§1. Salezjanie Współpracownicy są pierwszymi odpowiedzialnymi za swoją formację ludzką, chrześcijańską, salezjańską i zawodową.

§2. Stowarzyszenie troszczy się i podtrzymuje formację osobistą i grupy poprzez odpowiednio przygotowanych Salezjanów Współpracowników, Delegatów i Delegatki, oraz innych członków Rodziny Salezjańskiej.

Art. 30. Wierność przyjętym zobowiązaniom

§1. Bycie Salezjanami Współpracownikami jest powołaniem na całe życie. Z głębokim poczuciem przynależności Salezjanie Współpracownicy **będą zdolni realizować w codzienności świadectwo, apostolat i różne formy służby**. Są wezwani przez Boga, aby żyć charyzmatem salezjańskim w Stowarzyszeniu, będąc otwartymi i gotowymi do zaangażowania się w inicjatywy podejmowane przez inne grupy i organizacje kościelne, religijne i cywilne.

Ich wierność jest wspierana życzliwością i solidarnością członków Stowarzyszenia i Rodziny salezjańskiej.

§2. Dla wzmocnienia wartości przynależności do Stowarzyszenia - a przez nie do Rodziny salezjańskiej - podstawowe zobowiązania stowarzyszeniowe przyjęte w *Przyrzeczeniach* zostają potwierdzone zgodnie z najodpowiedniejszymi sposobami ustalonymi przez Regulamin.

Art. 31. Wystąpienie ze Stowarzyszenia

§1. Salezjanin Współpracownik lub Salezjanka Współpracownica, który na skutek osobistego wyboru pragnie, aby ustała jego przynależność do Stowarzyszenia, przedstawi Radzie lokalnej pisemną prośbę, która motywuje i potwierdza jego decyzję. Rada lokalna przekaze kopię tej prośby Radzie Inspektorialnej.

§2. Decyzja usunięcia ze Stowarzyszenia jednego ze swoich członków z powodu ważnych motywów musi być podjęta przez Radę Inspektorialną, na podstawie umotywowanej prośby Rady lokalnej, podjętej w duchu miłości i jasności, po stwierdzeniu sposobu życia niezgodnego z podstawowymi obowiązkami, określonymi w Statucie i w Regulaminach, oraz pisemnym poinformowaniu zainteresowanego.

Art. 32. Znaczenie i formuła Przyrzeczenia

§1. Znaczeniem i celem przyrzeczenia jest wyrażenie woli życia opcją chrztu św. według Programu Życia Apostolskiego. Sam ks. Bosko proponował przyrzeczenie jako apostołski wyraz powołania salezjańskiego w świecie.

§2. Przyrzeczenie¹

*„Ojcze, uwielbiam Cię, bo jesteś dobry i kochasz wszystkich.
Dziękuję Ci, za to żeś mnie stworzył i odkupił,
za to żeś mnie powołał, aby być częścią Twojego Kościoła/
i że w nim dałeś mi poznać/ Rodzinę apostołską księdza Bosko,
która żyje dla Ciebie w służbie młodzieży/ i środowisk ludowych.
Pociągnięty/a przez Twoją miłosierną Miłość,
chcę Cię kochać, czyniąc dobro.*

Dlatego, po odbyciu przygotowania,

PRZYRZEKAM

żyć według ewangelicznego Programu Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników, a mianowicie:

*być wiernym/q uczniem/cą Chrystusa w Kościele katolickim;
pracować w Twoim Królestwie, szczególnie dla dobra i zbawienia młodzieży;
z głębiać i dawać świadectwo w duchu salezjańskim;
współpracować w zjednoczeniu Rodziny, w apostołskich inicjatywach Kościoła lokalnego.*

*Obdarz mnie, Ojcze, mocą Twojego Ducha,
abym umiał/a być wiernym/q
temu życiowemu postanowieniu.*

*Maryja Wspomożycielka, Matka Kościoła,
niech mi towarzyszy i niech mnie prowadzi.
Amen.*

¹ Powyższa formuła będzie mogła być dostosowana do różnych sytuacji, byleby była zachowana jej treść. Kiedy odnawia się *Przyrzeczenia* zamiast „po odbyciu przygotowania przyrzekam...” mówi się: „odnawiam przyrzeczenie, żyć....”

Rozdział VI

Organizacja Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników i Salezjanek Współpracownic

Art. 33. Potrzeba organizacji

Salezjanie Współpracownicy wezwani, aby żyć swoim **powołaniem** dostrzegają konieczność posiadania odpowiedniej struktury organizacyjnej. Oni organizują się w Stowarzyszenie, rozumiane jako narzędzie, które pomaga im do przeżywania w duchu jedności, zgodnie z życzeniem księdza Bosko, swojego Programu Życia Apostolskiego.

Art. 34. Organizacja elastyczna

Stowarzyszenie, wierne woli Założyciela, posiada strukturę elastyczną i funkcjonalną, złożoną z trzech poziomów: lokalnego, inspektorialnego i światowego. Przez tę organizację zmierza do wzmocnienia skuteczności swojego działania na danym terytorium i otwartości na uniwersalność komunii i posłannictwa.

Art. 35. Zarząd i animacja na poziomie lokalnym, inspektorialnym i światowym.

Stowarzyszenie, zachowując władzę Przełożonego Generalnego, zwyczajnie reprezentowanego przez swego Wikariusza, **lub przez swojego delegata**, powierza własny zarząd i animację Radom, w skład których wchodzi również członkowie zakonni mianowani przez Inspektorów i Inspektorki. Prawna reprezentacja Stowarzyszenia jest powierzona koordynatorowi właściwej Rady.

Art. 36. Poziom lokalny

§1. Podstawową komórką rzeczywistości stowarzyszeniowej jest Centrum lokalne. Zwyczajnie tworzą go Salezjanie Współpracownicy, którzy działają na określonym terytorium. Centrum zostaje erygowane, w miarę możliwości, przy dziele Salezjanów Księdza Bosko lub Córek Maryi Wspomożycielki.

§2. Centra lokalne są kierowane kolegiąlnie przez Radę lokalną, która wybiera spośród swoich członków koordynatora lokalnego. Każde Centrum ma delegata lub delegatkę mianowanych przez Inspektora lub Inspektorkę.

§3. Mężczyźni i kobiety dobrej woli, **również innego** wyznania, religii i kultury, **sympatyzujący z charyzmatem salezjańskim**, mogą włączać się w inicjatywy Centrum lokalnego i **oferować swoją współpracę jako przyjaciele Ks. Bosko**.

Art. 37. Poziom inspektorialny

§1. Centra lokalne organizują się w inspektorie erygowane przez Przełożonego Generalnego na prośbę Rady Światowej.

§2. Ze względu na szczególne więzi łączące Stowarzyszenie z Salezjanami Księdza Bosko i Córkami Maryi Wspomożycielki Inspektorie Stowarzyszenia będą w relacji terytorialnej do rzeczywistości odpowiednich Inspektorii.

§3. Każda Inspektoria ma Radę inspektorialną wybraną przez rady lokalne w sposób przewidziany przez Regulamin.

§4. Rada inspektorialna organizuje się kolegialnie wybierając spośród swoich członków koordynatora inspektorialnego. Każda Rada inspektorialna ma swego Delegata i Delegatkę mianowanych przez Inspektora i Inspektorę.

§5. W celach animacji Stowarzyszenia, Inspektorie, decyzją Przełożonego Generalnego na wniosek Światowej Rady, z uwzględnieniem ich autonomii zarządu, organizują się w regiony bliskie pod względem języka, kultury, terytorium. Wybierają one światowego Radcę regionu. Zainteresowani Inspektorzy i Inspektorki po wspólnym uzgodnieniu, mianują delegata regionalnego lub delegatkę regionalną.

Art. 38. Poziom światowy

§1. W skład Rady Światowej wchodzi Rada Światowa wybierani przez Regiony i Światowy Sekretariat Wykonawczy (ŚSW). Jest on złożony ze światowego Koordynatora, mianowanego bezpośrednio przez Przełożonego Generalnego, ze światowego Administratora i światowego Sekretarza wybranych wewnątrz Światowej Rady przez samych Radców, Delegata światowego, mianowanego przez Przełożonego Generalnego i z Delegatki światowej CMW, mianowanej przez Przełożonego Generalnego zaproponowanej przez Matkę Generalną Instytutu Córek Maryi Wspomożycielki.

§2. Kadencja Członków Rady światowej trwa sześć lat.

§3. Uchwały Rady światowej wchodzi w życie dopiero po zatwierdzeniu ich przez Przełożonego Generalnego.

Art. 39. Administracja dobrami Stowarzyszenia

§1. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników, mając kościelną i publiczną osobowość prawną, posiada zdolność nabywania, posiadania, administrowania i alienacji dóbr doczesnych na mocy prawa. Posiadane dobra przez Stowarzyszenie jako takie są dobrami kościelnymi.

§2. Przełożony Generalny ze światową Radą administruje dobrami Stowarzyszenia na poziomie światowym i jest kompetentną władzą udzielania Radom lokalnym i inspektorialnym zezwoleń na dokonywanie aktów nadzwyczajnego administrowania i alienacji, które nie wymagają zgody Stolicy Apostolskiej.

§3. Rady, poprzez wybranego spośród swoich członków administratora, troszczą się o zarząd dobrami Stowarzyszenia. Administrator przedstawia sprawozdanie finansowe Radzie wyższego szczebla.

Art. 40. Zalecenia końcowe.

§1. Stowarzyszenie Salezjanów Współpracowników opiera się na powyższym Statucie. Inne normy są zawarte w Regulaminie na poziomie światowym lub w Dyrektoriat na innych poziomach.

- *Statut* określa tożsamość powołaniową Salezjanina Współpracownika, ducha, posłannictwo i zasady struktury organizacyjnej Stowarzyszenia Salezjanów Współpracowników.
- *Regulamin* zawiera te punkty praktyczne, które wyszczególniają i regulują działalność, metodologię, strukturę i organizację. Czyni zasady Statutu, któremu jest podporządkowany, możliwe do stosowania w codziennym życiu Stowarzyszenia.
- *Dyrektoriat* są dyspozycjami parykularnymi Stowarzyszenia w celu dostosowania statutu i regulaminu do konkretnego funkcjonowania w różnych rzeczywistościach terytorialnych lub w specyficznych działalnościach. Zostają zatwierdzone przez odpowiednie Rady i ratyfikowane przez Rady wyższej instancji, które muszą zagwarantować zgodność Dyrektoriatów z dyspozycjami Statutu i Regulaminu.

§2. Powyższy Statut będzie mógł być zmieniony na propozycję Moderata Najwyższego Rady światowej lub Rad inspektoriałnych. W jakimkolwiek przypadku należy do Przełożonego Stowarzyszenia zatwierdzenie propozycji zmiany, która odpowiednio zostanie podana do wiadomości.

Propozycja zmiany musi określać: jasne i szczegółowe przedstawienie motywów usprawiedliwiających modyfikację; konkretne cele do osiągnięcia; principia, którymi się kieruje.

Proces zmiany będzie określony przez Radę światową pod kontrolą Przełożonego Generalnego.

Zmiany muszą być następnie zatwierdzone przez większość absolutną uczestników w Światowym Kongresie, przez Przełożonego Stowarzyszenia i przez Stolicę Apostolską.

Zakończenie

Art. 41. Droga do świętości

Salezjanie Współpracownicy obierają dzielenie ewangelicznej drogi, wyznaczonej w powyższym Statucie i w Regulaminie.

Odpowiedzialnie zobowiązują się iść tą drogą, która prowadzi do świętości.

Niech Bóg towarzyszy obfitością swojej łaski tym, którzy działają w duchu „da mihi animas”, pełniąc dobro dla młodzieży i warstw ludowych.

Rzym, 8 grudnia 2006